

ДО ПИТАННЯ ПРО МІСЦЕ В СИСТЕМІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ АНТИМОНОПОЛЬНОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНИ, ФОНДУ ДЕРЖАВНОГО МАЙНА УКРАЇНИ, ДЕРЖАВНОГО КОМІТЕТУ ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ УКРАЇНИ

Статтю присвячено проблемам правового статусу Антимонопольного комітету України, Фонду державного майна України, Державного комітету телебачення і радіомовлення України та розробленню пропозицій щодо їх вирішення в умовах конституційної та адміністративної реформ в Україні. На підставі проведеного аналізу зокрема зроблено висновок про необґрунтованість віднесення зазначених органів до центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом.

Ключові слова: Антимонопольний комітет України, Фонд державного майна України, Державний комітет телебачення і радіомовлення України, центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом, адміністративна реформа, незалежні регуляторні органи.

**Вашченко
Юлія
В'ячеславівна,**

кандидат юридичних наук, доцент кафедри адміністративного права юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка

В умовах конституційної та адміністративної реформ, що відбуваються в Україні, надзвичайно актуальним є питання оптимізації системи центральних органів виконавчої влади з метою найбільш ефективної організації їх діяльності, спрямованої на задоволення інтересів громадян, суспільства та держави. Серед центральних органів виконавчої влади особливе місце займають центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом (далі – ЦОВВ зі спеціальним статусом). Однак доцільність існування зазначеної групи органів є дискусійною. Згідно з деякими актами законодавства України до ЦОВВ зі спеціальним статусом віднесено Антимонопольний комітет України (далі – АМКУ), Фонд державного майна України (ФДМУ) та Державний комітет телебачення і радіомовлення України (Держкомтелерадіо). Однак обґрунтованість включення зазначених органів до групи ЦОВВ зі спеціальним статусом зокрема та до системи органів виконавчої влади в цілому викликає сумнів з огляду на положення Основного Закону нашої держави – Конституції України.

Певні аспекти проблеми правового статусу центральних органів виконавчої влади, зокрема ЦОВВ зі спеціальним статусом, досліджували зокрема В. Авер'янов, О. Бріт, В. Гошовський, В. Дерещ, О. Когут, І. Коліушко, О. Крупчан, В. Мельниченко, Н. Плахотнюк, О. Совгіря, В. Федоренко та ін. На особливості правової природи ЦОВВ зі спеціальним статусом та можливі шляхи їх реформування автором зверталася увага в попередніх публікаціях.

Зазначену статтю спрямовано на дослідження особливостей правової природи АМКУ, ФДМУ та Держкомтелерадіо з метою визначення місця зазначених органів у системі органів державної влади України та розроблення пропозицій щодо його законодавчого закріплення.

Згідно із Законом України «Про центральні органи виконавчої влади» [1], а також Указом Президента України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» [2] АМКУ, ФДМУ та Держкомтелерадіо віднесено до ЦОВВ зі спеціальним статусом.

Слід звернути увагу, що відповідні положення чинного законодавства щодо ЦОВВ зі спеціальним статусом базуються на моделі, запропонованій у Концепції адміністративної реформи в Україні [3], згідно з якою існування таких органів або вже передбачене Конституцією України, або може бути передбачене новими законами, що визначають повноваження та порядок діяльності цих органів. Виходячи з положень Концепції адміністративної реформи в Україні, з кола конституційних органів

до ЦОВВ зі спеціальним статусом планувалося віднести АМКУ, ФДМУ та Держкомтелерадіо, а також Службу безпеки України.

На сьогодні загальні засади формування та діяльності ЦОВВ зі спеціальним статусом закріплено у спеціальному законодавчому акті – Законі України «Про центральні органи виконавчої влади» (ст. 24). У зазначеній статті також визначено порядок призначення на посади та звільнення з посад керівників і заступників керівників ЦОВВ зі спеціальним статусом. Так, відповідно до ч. 2 ст. 24 вказаного Закону Голова АМКУ, Голова ФДМУ, Голова Держкомтелерадіо призначаються на посади за поданням Прем'єр-міністра України та звільняються з посад Верховною Радою України. Звертаємо увагу, що зазначене положення є дублюванням п. 12 ч. 1 ст. 85 Конституції України в частині призначення на посади та звільнення з посад керівників зазначених органів, що, на нашу думку, є недоцільним.

Крім того в наведеному положенні Закону, на наш погляд, є певна некоректність формулювання, оскільки є можливими різночитання щодо суб'єкта призначення на посади керівників зазначених органів. Так, згідно з Конституцією України Верховна Рада України призначає керівників зазначених органів на посади за поданням Прем'єр-міністра України, а також звільняє їх з посад. Тобто Верховна Рада України є суб'єктом і призначення, і звільнення зазначених керівників, однак якщо для призначення на посади є необхідним подання Прем'єр-міністра України,

то звільнення з посад здійснюється Верховною Радою України без такого подання. У зв'язку з цим більш коректним було б таке формулювання: «Голова Антимонопольного комітету України, Голова Фонду державного майна України, Голова Державного комітету телебачення і радіомовлення України призначаються на посади Верховною Радою України за поданням Прем'єр-міністра України та звільняються з посад Верховною Радою України».

Статтею 24 вказаного Закону також передбачено, що питання діяльності всіх ЦОВВ зі спеціальним статусом, тобто і передбачених Конституцією України АМКУ, ФДМУ та Держкомтелерадіо, у Кабінеті Міністрів України представляє Прем'єр-міністр України. Згідно із ч. 4 ст. 24 цього Закону його положення поширюються на ЦОВВ зі спеціальним статусом, крім випадків, коли Конституцією та законами України визначено інші особливості організації та порядку їх діяльності.

Ураховуючи, що Конституцією України не передбачено ЦОВВ зі спеціальним статусом як окремого виду органів виконавчої влади, це означає, що центральні органи зі спеціальним статусом є лише одним із видів центральних органів виконавчої влади, на які поширюються положення Конституції України, що стосуються центральних органів виконавчої влади. А отже, віднесення АМКУ, ФДМУ та Держкомтелерадіо до ЦОВВ зі спеціальним статусом не узгоджується з п. 9-2 ч. 1 ст. 116 Конституції України, у якому передбачено, що Кабінет Міністрів України призначає на по-

сади та звільняє з посад за поданням Прем'єр-міністра України керівників центральних органів виконавчої влади, які не входять до складу Кабінету Міністрів України.

Таким чином, як говорилося автором цього дослідження у попередніх публікаціях, віднесення зазначених органів до системи органів виконавчої влади, хоча і до такого їх особливого виду, як ЦОВВ зі спеціальним статусом, було (і залишається) штучним, оскільки Конституцією України лише встановлено особливий порядок призначення на посади та звільнення з посад керівників АМКУ, ФДМУ та Держкомтелерадіо, а не визначення зазначених органів як органів виконавчої влади певного рівня.

Слід зазначити, що науковці звертають увагу на особливий статус згаданих органів. Зокрема В. Федоренко зазначає, що окремі органи, які мають загальнодержавну компетенцію, не можуть ототожнюватися з центральними органами виконавчої влади. Оскільки їх правовий статус безпосередньо зазначений у Конституції України, вони не можуть бути утворені, реорганізовані чи ліквідовані Кабінетом Міністрів України. Крім того вони мають особливі процедури призначення та звільнення керівників. Це насамперед Антимонопольний комітет України, Фонд державного майна України, Державний комітет телебачення і радіомовлення України, Служба безпеки України [4].

Про розуміння проблеми штучного віднесення зазначених органів до системи органів виконавчої влади свідчать і кроки, які вживалися (і вживаються сьогодні) владою

в напрямку реформування системи органів виконавчої влади.

Так, згідно з Указом Президента України від 15 грудня 1999 р. № 1573/99 [5] до ЦОВВ зі спеціальним статусом було віднесено такі конституційні органи, як Антимонопольний комітет України, Фонд державного майна України та Служба безпеки України. Однак Указом Президента України від 28 квітня 2007 р. № 365/2007 було внесено зміни до Указу від 15 грудня 1999 р., згідно з якими Антимонопольний комітет України, Державну комісію з цінних паперів та фондового ринку, Службу безпеки України та Управління державної охорони України було вилучено з переліку центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом. Дещо пізніше Рішенням Конституційного Суду України від 20 жовтня 2009 р. № 27-рп/2009 у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про скасування наказу СБУ» п. 1 Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про скасування наказу СБУ» від 22 квітня 2009 р. №443-р було визнано таким, що не відповідає Конституції України. Конституційний Суд України обґрунтував своє рішення зокрема таким чином: «Кабінет Міністрів України в межах своєї компетенції видає постанови і розпорядження, які є обов'язковими до виконання (частина перша ст. 117 Конституції України), може скасовувати акти міністерств та інших центральних органів виконавчої влади повністю чи в окремії частині (ч. 8 ст. 22

Закону України «Про Кабінет Міністрів України»). Указом Президента України від 28 квітня 2007 р. № 365 «Про внесення змін до Указу Президента України від 15 грудня 1999 р. №157» Службу безпеки України вилучено зі Схеми організації центральних органів виконавчої влади» [6]. Таким чином, Конституційним Судом України було визнано, що Служба безпеки України не належить до системи органів виконавчої влади, і ця позиція дотримувалася і під час наступних етапів адміністративної реформи.

Інша ситуація склалася з АМКУ. Указом Президента України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 9 грудня 2010 р. № 1085/2010 [2] АМКУ знову було включено до системи центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом. Це ж рішення Президента України в подальшому підтримала і Верховна Рада України шляхом віднесення АМКУ до системи центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом у Законі України «Про центральні органи виконавчої влади».

О. Когут, досліджуючи особливості правового статусу АМКУ, звертає увагу на те, що в Законі України «Про Антимонопольний комітет України» невисвітленим залишилося питання взаємовідносин Комітету з Кабінетом Міністрів України [7], а це ж одне з найважливіших питань, від якого залежить ефективність функціонування АМКУ. Розглядаючи питання утворення АМКУ, О. Когут справедливо зазначає, що якщо раніше існувала норма, яка за-

кріплювала право утворювати Комітет за Верховною Радою України, то чинне законодавство прямо не виділяє суб'єктів, наділених цим правом. Однак далі вчений, на наш погляд, необґрунтовано застосовує розширене тлумачення норм Конституції України, зазначаючи, що «зміст п. 14 ст. 106 Конституції України і ст. 9-11 Закону «Про Антимонопольний комітет України» дозволяють зробити висновок, що правом утворювати Комітет наділено Президента України, оскільки саме він призначає на посаду та звільняє з посади Голову Комітету (за згодою Верховної Ради) і державних уповноважених (за поданням Прем'єр-міністра України)» [7].

Зауважимо, що у ст. 2 Закону України «Про Антимонопольний комітет України» від 26 листопада 1993 р. [8] у редакції, чинній на момент прийняття Закону, було передбачено, що АМКУ утворюється Верховною Радою України і підзвітний їй, а також було встановлено управлінський стан підпорядкованості АМКУ Кабінету Міністрів України. При цьому місце АМКУ в системі органів державної влади Законом не було визначене. Так, у ст. 1 Закону було закріплено, що АМКУ є державним органом, покликаним забезпечувати відповідно до його компетенції державний контроль за дотриманням антимонопольного законодавства, захист інтересів підприємців і споживачів від його порушень. Однак уже сам факт підпорядкування АМКУ Уряду може свідчити принаймні про прагнення законодавця включити його до системи органів виконавчої влади, хоча і з наданням йому особливого статусу,

відмінного від статусу центральних органів виконавчої влади.

Звертаємо увагу, що Законом України № 1907-III від 13 липня 2000 р. [9] до Закону України «Про Антимонопольний комітет України» було внесено зміни, згідно з якими зокрема АМКУ було надано статус центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом, змінено управлінські стани АМКУ, а саме визначено підконтрольність Президенту та підзвітність Верховній Раді України, а також вилучено Верховну Раду України як суб'єкта утворення АМКУ. Однак наприкінці 2003 р. статус АМКУ знову зазнає змін, а саме Законом України «Про внесення змін до деяких законів України з питань захисту економічної конкуренції» від 20 листопада 2003 р. № 1294-IV [10] до Закону України «Про Антимонопольний комітет України» вносяться зміни, згідно з якими АМКУ перетворюється з центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом на «державний орган зі спеціальним статусом», метою діяльності якого є забезпечення державного захисту конкуренції у підприємницькій діяльності». При цьому в ч. 2, якою було доповнено ст. 1 Закону «Про Антимонопольний комітет України», уточнювалося, що особливості спеціального статусу АМКУ зумовлюються його завданнями та повноваженнями, зокрема роллю у формуванні конкурентної політики, та визначаються цим Законом, іншими актами законодавства і полягають зокрема в особливому порядку призначення та звільнення Голови АМКУ, його заступників, державних уповноважених АМКУ,

голів територіальних відділень АМКУ, у спеціальних процесуальних засадах діяльності АМКУ, наданні соціальних гарантій, охороні особистих і майнових прав працівників АМКУ на рівні з працівниками правоохоронних органів, в умовах оплати праці. З приводу управлінських станів АМКУ цим Законом було доповнено Закон України «Про Антимонопольний комітет України» новою ст. 20-1, якою визначено відносини АМКУ з Верховною Радою України та Кабінетом Міністрів України. Враховуючи передбачений Законом стан підзвітності АМКУ Парламенту, у зазначеній статті було встановлено строк подання звіту про діяльність АМКУ Верховній Раді України (щорічно до 15 березня наступного за звітним року), строк його розгляду Верховною Радою України (до 15 квітня), заслуховування ВРУ доповідей, інформації (повідомлень) АМКУ. Звертаємо увагу, що Закон не визначав, яке рішення може прийняти Парламент за результатами розгляду звіту про діяльність АМКУ. Крім того передбачалася можливість подання АМКУ до комітетів Верховної Ради України пропозицій до законопроектів з питань, що належать до його компетенції. З приводу взаємодії АМКУ з Урядом, то цією статтею було передбачено взаємодію АМКУ з Кабінетом Міністрів України в питаннях розроблення і здійснення програм економічного розвитку України, а також розроблення та подання до Кабінету Міністрів України проектів актів щодо пріоритетів і напрямків конкурентної політики на визначений період, а також узагальнення

та аналіз інформації про їх виконання. Зазначені положення, на наш погляд, свідчать на користь того, що законодавець прагнув вивести за межі АМКУ вертикалі органів виконавчої влади.

О. Когут з приводу підконтрольності АМКУ Президенту України зазначає, що законодавець, проголошуючи цю підконтрольність, не деталізує її. Увага приділяється лише кадровим повноваженням Президента [7]. Але, як справедливо зазначає науковець, закріплене законодавчо положення про підконтрольність Комітету повинно бути деталізовано шляхом опису конкретних повноважень Президента у здійсненні своєї діяльності [7]. Зауважимо, що така ситуація має місце і на сьогодні.

З приводу місця АМКУ в системі органів державної влади слід звернути увагу, що органи антимонопольно-конкурентного регулювання в низці зарубіжних країн мають статус незалежних регуляторних органів, які набули значного поширення в Західній Європі наприкінці минулого століття. Крім агентств з питань загальної конкуренції, серед незалежних регуляторних органів поширеними є регулятори сфер комунальних послуг (зокрема енергетики, телекомунікацій) та фінансові регулятори. У зв'язку з цим вважаємо більш доцільним виведення АМКУ з системи органів виконавчої влади та віднесення його до групи незалежних регуляторних органів, нормативно-правове оформлення статусу якої на сьогодні відбувається в Україні. Звертаємо увагу, що зазначена тенденція вже намітилася в Україні з огляду на перспективне законодавство України.

Так, 26 червня 2014 р. Президентом України було зареєстровано у Верховній Раді України проект Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо повноважень органів державної влади та місцевого самоврядування)» № 4178а [11]. Зазначеним законопроектом передбачається, серед іншого, у запропонованій новій редакції ст. 106 Конституції України віднести до повноважень Президента України призначення на посади та звільнення з посад Голови Антимонопольного комітету України, голів і членів національних комісій, що здійснюють державне регулювання природних монополій, у сферах зв'язку та інформатизації, ринків цінних паперів і фінансових послуг (п. 9-2 ст. 106 Конституції України). Не ставлячи за мету аналіз обґрунтованості одноособового вирішення зазначених кадрових питань у цій публікації, вважаємо, що зазначена законодавча ініціатива свідчить про розуміння на вищому рівні спільних рис у правовій природі регуляторів у сфері конкуренції, природних монополій та фінансових ринків, які підкреслюють необхідність надання особливого місця в системі органів державної влади цим органам, що, безумовно, є дуже позитивним.

Згідно із Законом України «Про Фонд державного майна України» [12] ФДМУ є центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом. При цьому у ст. 1 вказаного Закону зазначено, що особливості спеціального статусу Фонду державного майна України полягають в особливому порядку призначення на посаду та звільнення за посади Голови

ФДМУ. Однак порядок формування керівного складу державного органу може розглядатися як одна з особливих ознак державного органу, але в жодному випадку не як єдина ознака спеціального статусу. Необхідність надання органу спеціального статусу може бути зумовлена його особливими функціями, і саме для цього є необхідним зокрема визначення особливого порядку призначення на посади та звільнення керівників, а також установа особливих взаємовідносин з іншими органами.

Звертаємо увагу, що до функцій ФДМУ віднесено реалізацію державної політики у сфері приватизації, оренди, використання та відчуження державного майна, управління об'єктами державної власності, зокрема корпоративними правами держави щодо об'єктів державної власності, що належать до сфери його управління, а також у сфері державного регулювання оцінки майна, майнових прав та професійної оцінки діяльності. Функція реалізації державної політики у певній сфері – одна з основних функцій Кабінету Міністрів України та інших органів виконавчої влади. Крім того згідно із Законом діяльність ФДМУ спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України. З огляду на останнє вбачається нелогічним визначення управлінського стану відповідальності Фонду державного майна України перед Президентом України.

Безумовно, зазначене положення залишилося «у спадщину» від президентсько-парламентської форми правління, однак з огляду на зміни, внесені до Конституції України, має

бути також змінене. На думку В. Гошовського, місце та значення Фонду державного майна України у системі органів виконавчої влади є визначальним. Адже на цей ЦОВВ зі спеціальним статусом покладено певні обов'язки, виконання яких безпосередньо пов'язане з розпорядженням державним майном, яке більшою мірою належить Народові України [13]. З приводу управлінського стану, на думку В. Гошовського, Фонд державного майна України має бути відповідальним перед Верховною Радою України. Ураховуючи зазначене, питання доцільності надання Фонду державного майна України особливого місця в системі органів державної влади потребує спеціального дослідження з наукової точки зору.

Як і у випадку з АМКУ та ФДМУ, положення Конституції України не дають підстав для віднесення Держкомтелерадіо до системи органів виконавчої влади. Проте зазначений орган має статус органу виконавчої влади з моменту його створення (або ж «відродження») у незалежній Україні. Так, відповідно до п. 1 Положення про Державний комітет телебачення і радіомовлення України, затвердженого Указом Президента України № 296/95 від 11 квітня 1995 р. [14], Держтелерадіо було визначено як центральний орган виконавчої влади, підвідомчий Кабінету Міністрів України. У Положенні про Державний комітет телебачення і радіомовлення України, затвердженому Указом Президента України від 27 серпня 2003 р. № 920/2003 [15], Держкомтелерадіо було також визначено як центральний орган виконавчої влади, діяльність

якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України. І лише в Положенні про Державний комітет телебачення та радіомовлення України, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 11 липня 2007 р. № 897 [16], Держкомтелерадіо було надано статус центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Віце-прем'єр-міністра України. Статус ЦОВВ зі спеціальним статусом за Держкомтелерадіо зберігався і в Положенні про Державний комітет телебачення і радіомовлення України, затвердженому Указом Президента України від 7 травня 2011 р. № 559/2011 [17].

Зауважимо, що і в Положенні про Державний комітет телебачення і радіомовлення України, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 13 серпня 2014 р. № 341 [18], Держкомтелерадіо визначено як центральний орган виконавчої влади із спеціальним статусом, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України. При цьому Держкомтелерадіо є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері телебачення і радіомовлення, інформаційній та видавничій сфері. На нашу думку, Держкомтелерадіо має всі ознаки центрального органу виконавчої влади, який однак не вписується в систему центральних органів виконавчої влади з огляду на положення Конституції України щодо призначення на посаду та звільнення

з посади його голови, а також положення Закону України «Про центральні органи виконавчої влади», згідно з якими зокрема формування державної політики, а також нормативно-правове регулювання у визначених сферах здійснюють виключно міністерства. Доцільність визначення особливого місця цього органу в системі органів державної влади України, як і у випадку з ФДМУ, потребує спеціального наукового дослідження.

У разі, якщо за підсумками спеціальних наукових досліджень правового статусу Фонду державного майна України та Державного комітету телебачення і радіомовлення України буде доведено необхідність надання зазначеним органам особливого статусу, вважаємо за доцільне скористатися пропозицією В. Авер'янова, який рекомендував визначити особливу групу органів виконавчої влади – спеціальні органи виконавчої влади (СОВВ) [19]. Однак і в разі включення ФДМУ та Держкомтелерадіо до системи ЦОВВ, і в разі визначення СОВВ слід вносити відповідні зміни, передусім до Конституції України.

Ураховуючи зазначене вважаємо, що Антимонопольний комітет України повинен бути виведений за межі системи органів виконавчої влади та віднесений до групи незалежних регуляторних органів, до якої мають бути віднесені зокрема Національний банк України та регуляторні комісії (зокрема національні комісії регулювання природних монополій, національні комісії, що здійснюють державне регулювання фінансових ринків, цінних паперів та фондового ринку, зв'язку та інфор-

матизації). Фонд державного майна України і Державний комітет телебачення і радіомовлення України, виходячи з їхніх функцій та повноважень, можуть включатися до системи органів виконавчої влади. Однак, враховуючи особливий порядок призначення їх голів, визначений Конституцією України, відмінний від порядку призначення керівників інших органів виконавчої влади, до Конституції України мають бути внесені зміни. Що ж до місця зазначених органів у системі органів виконавчої влади, з огляду на закріплену в Законі України «Про центральні органи виконавчої влади» систему центральних органів виконавчої влади вважаємо за доцільне використати пропозицію В. Авер'янова та надати зазначеним органам статус спеціальних органів виконавчої влади та закріпити його в Конституції України в розділі, присвяченому виконавчій владі.

Список використаних джерел:

1. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17 березня 2011 р. № 3166-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 38. – Стор. 1696. – Ст. 385.
2. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади: Указ Президента України від 9 грудня 2010 р. №1085/2010 // Офіційний вісник Президента України. – 2010. – № 32. – С. 3. – Ст. 1026.
3. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні: Указ Президента України від 22 липня 1998 р. № 810/98 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 21. – С. 32.
4. Федоренко В. Л. Проблеми визначення та класифікації центральних органів виконавчої влади: теоретико-

методологічні та нормопроєктні аспекти / В. Л. Федоренко, І. І. Чипенко, Т. П. Рубан // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2008. – № 11–12. – С. 47–62.

5. Про зміни у структурі центральних органів виконавчої влади: Указ Президента України №1573 від 15 грудня 1999 р. // Офіційний вісник України. – 1999. – № 50. – С. 11.

6. Рішення Конституційного Суду України від 20 жовтня 2009 р. № 27-рп/2009 у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про скасування наказу СБУ» // Офіційний вісник України. – 2009. – № 83. – С. 50 – Ст. 2828.

7. Когут О. Особливості правового статусу Антимонопольного комітету України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Unzap_2002_1_18.pdf.

8. Про Антимонопольний комітет України: Закон України від 26 листопада 1993 р. № 3659-XII // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1993. – № 50. – Ст. 472.

9. Про внесення змін до Закону України «Про Антимонопольний комітет України»: Закон України № 1907-III від 13 липня 2000 р. // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2000. – № 41. – Ст. 343.

10. Про внесення змін до деяких законів України з питань захисту економічної конкуренції: Закон України від 20 листопада 2003 р. № 1294-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2004. – № 13. – Ст. 181.

11. Про внесення змін до Конституції України (щодо повноважень органів державної влади та місцевого самоврядування): Проект Закону України (реєстр. № 4178а від 26 червня 2014 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=51513.

12. Про Фонд державного майна України: Закон України від 9 грудня 2011 р. № 4107-VI // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2012. – № 28. – С. 1151. – Ст. 311.

13. Гошовський В. С. Особливості адміністративно-правового статусу Фонду державного майна України як центрального органа виконавчої влади зі спеціальним статусом [Електронний ресурс] / Гошовський В. С. – Режим доступу : https://www.google.com.ua/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CBsQFjAA&url=http%3A%2F%2Ffirbis-nbuv.gov.ua%2Fcgi-bin%2Ffirbis_nbuv%2Fcgiiirbis_64.exe%3FC21COM%3D2%26121DBN%3DUJRN%26P21DBN%3DUJRN%26IMAGE_FILE_DOWNLOAD%3D1%26Image_file_name%3DPDF%2FFP_index.htm_2013_1_38.pdf&ei=BFnvU9TxOKT-4QSX9oDAAQ&usg=AFQjCNFliaJm5oI_f0i-2QdA4mVZNW3nQ&bv=bv.73231344,d.bGE.

14. Про Положення про Державний комітет телебачення і радіомовлення України: Указ Президента України від 11 квітня 1995 р. № 296/95 (втратив чинність на підставі Указу Президента № 919/2000 від 25 липня 2000 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/296/95>.

15. Про Положення про Державний комітет телебачення і радіомовлення України: Указ Президента України від 27 серпня 2003 р. № 920/2003 (втратив чинність на підставі Указу Президента України № 558/2011 від 7 травня 2011 р.) // Офіційний вісник України. – 2003. – № 35. – Стор. 18. – Ст. 1884.

16. Про затвердження Положення про Державний комітет телебачення та радіомовлення України: Постанова Кабінету Міністрів України від 11 липня 2007 р. № 897 (втратила чинність на підставі Постанови Кабінету Міністрів України № 862 від 10 серпня 2011 р.) // Офіційний вісник України. – 2007. – № 52. – Стор. 28. – Ст. 2102.

17. Про Положення про Державний комітет телебачення і радіомовлення України: Указ Президента України від 7 травня 2011 р. № 559/2011 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 37. – С. 44–1511.

18. Про затвердження Положення про Державний комітет телебачення і радіомов-

лення України: Постанова Кабінету Міністрів України від 13 серпня 2014 р. № 341 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 66. – С. 50–1842.

19. Авер'янов В. Система органів виконавчої влади: уточнення концептуаль-

них засад реформування / В. Авер'янов // Вісник державної служби України. – № 2. – 2003 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nads.gov.ua/control/uk/publish/article?jsessionid=A058D14716D1C4B60C2708D9516E2310?art_id=37464&cat_id=37402.

Вашченко Ю. В. К вопросу о месте в системе органов государственной власти в Украине антимонопольного комитета Украины, фонда государственного имущества Украины, государственного комитета телевидения и радиовещания Украины.

Статья посвящена проблемам правового статуса Антимонопольного комитета Украины, Фонда государственного имущества Украины, Государственного комитета телевидения и радиовещания Украины и разработке предложений по их решению в условиях конституционной и административной реформ в Украине. На основе проведенного анализа в частности сделан вывод о обоснованности отнесения данных органов к центральным органам исполнительной власти со специальным статусом.

Ключевые слова: антимонопольный комитет Украины, Фонд государственного имущества Украины, Государственный комитет телевидения и радиовещания Украины, центральные органы исполнительной власти со специальным статусом, административная реформа, независимые регуляторные органы.

Vashchenko Yu. V. To the issue of the place of the antimonopoly committee of Ukraine, public property found of Ukraine, state committee on television and broadcasting of Ukraine in the system of state bodies in Ukraine.

The article is devoted to the issues of the legal status of the Antimonopoly Committee of Ukraine, Public Property Found of Ukraine, State Committee on Television and Broadcasting of Ukraine and the development of the proposals regarding its solving in frames of constitutional and administrative reforms in Ukraine. Based on the analysis performed, in particular, the conclusion about the insufficiency of the reference of such bodies to the central state bodies of executive power with special status has been made. The Constitution of Ukraine does not stipulate the central state bodies of executive power with special status as a separate type of bodies of executive power. There are special constitutional provisions regarding the appointment and dismissal of the heads of the Antimonopoly Committee of Ukraine, Public Property Found of Ukraine, State Committee on Television and Broadcasting of Ukraine. The Constitution of Ukraine does not define such bodies as bodies of executive power. Considering the positive foreign experience and the legislation of Ukraine the author of this article proposes to exclude the Antimonopoly Committee of Ukraine from the system of bodies of executive power and to include this body to the group of independent regulatory authorities together with the National Bank of Ukraine and national regulatory commissions (in particular, National Energy and Communal Services Regulatory Commission).

Key words: Antimonopoly Committee of Ukraine, Public Property Found of Ukraine, State Committee on Television and Broadcasting of Ukraine, central state bodies of executive power with special status, administrative reform, independent regulatory authorities.

Стаття надійшла до редакції 15.11.2014